

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Vávry a soudkyň Mgr. Evy Mildeové a Mgr. Jitky Můčkové ve věci

žalobce: **Ústav anorganické chemie AV ČR, v. v. i.**, IČO 61388980
sídlem Řež 1001, 250 68 Husinec – Řež
zastoupený advokátem JUDr. Adamem Zítkem, Ph.D.
sídlem Koněvova 2660/141, 130 00 Praha

proti
žalovanému: **S - Invest CZ s.r.o.**, IČO 25526171
sídlem Kaštanová 496/123a, 620 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Markem Novotným
sídlem Panská 397/2, 602 00 Brno

o zaplacení částky 1 550 000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 30. listopadu 2017, č. j. 234 C 26/2016-189,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v části I. výroku, ve které byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci částku 1 550 000 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 1. 9. 2015 do zaplacení, potvrzuje.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se v části I. výroku, ve které byla žalovanému stanovena 30 denní lhůta k zaplacení částky 1 550 000 Kč s příslušenstvím, mění tak, že žalovaný je povinen splnit uložené povinnosti ve lhůtě do tří měsíců od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně se ve II. výroku mění tak, že žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 176 175,50 Kč k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Adama Zítka, Ph.D., do tří měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

- IV. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 39 467,03 Kč k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Adama Zítka, Ph.D., do tří měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem uložil soud prvního stupně žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 1 550 000 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 1. 9. 2015 do zaplacení do třiceti dnů od právní moci rozsudku (I. výrok). Rozhodl, že žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 159 050 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku (II. výrok).
2. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolání, navrhl, aby odvolací soud změnil napadené rozhodnutí a žalobu zamítl. Uvedl, že:
 - a) žalovaný předmět mandátní smlouvy řádně splnil, když organizačně i věcně zajistil zadání veřejné zakázky v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., k porušení mandátní smlouvy z jeho strany nedošlo.
 - b) žalobce je příjemcem celé řady dotací v objemu cca 800 000 000 Kč a jako příjemce v tak ohromném rozsahu musí mít dostateční zkušenosti s dotačním managementem. Příčinou krácení dotace bylo uvedení nabídkové ceny 40 % z celkového poměru všech hodnotících kritérií, avšak dotační podmínky vyžadovaly 55 %. Porovnání dvou číselných údajů, představující hodnotící kritérium nabídkové ceny nevyžaduje žádnou zvláštní odbornost. Skutečnost, že žalovaný neupozornil žalobce na evidentní rozpor dvou kritérií (dvou čísel) nebylo příčinou vzniku škody. Pokud rozpor mohl zjistit průměrně nadaný člověk, tím spíše jej měl zjistit žalobce.
 - c) žalobce odkázal na ustanovení § 151 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, podle kterého se žalobce nemohl nechat zastoupit žalovaným při samotném zadání veřejné zakázky. Zakázku zadal žalobce a je to výlučně on, kdo nese odpovědnost za nevyplacení části dotace.
 - d) krácení dotace není škodou, jedná se o pouhou změnu financování na straně žalobce. Dotace určená na poskytování veřejných potřeb není bezpodmínečný dar poskytovatele příjemci, ale žalobce jakožto příjemce musí splnit veškeré podmínky, jinak o dotaci může i zpětně přijít. Soud prvního stupně se nevyporádal s podstatnou otázkou, zda se v posuzované věci jedná o škodu skutečnou, nebo ušlý zisk.
 - e) v souladu s bodem IV. 2. mandátní smlouvy zaslal žalovaný dne 3. 2. 2014 žalobci textovou část zadávací dokumentace k odsouhlasení. Žalobce ji téhož dne doplnil a odsouhlasil včetně dílčích hodnotících kritérií dle ustanovení § 78 zákona o veřejných zakázkách. Před odsouhlasením zadávací dokumentace měl možnost, přinejmenším v rámci prevenční povinnosti, přečíst a při vynaložení dostatečné opatrnosti mohl a měl zjistit rozpor hodnotícího kritéria v podobě nabídkové ceny s podmínkami dotace. Žalobce mohl a měl předejít vzniku škody. Důsledek nesplnění prevenční povinnosti zcela vylučuje nárok na náhradu škody.
 - f) šlo o druhé zadávací řízení, kde byla žalobcem změněna specifikace předmětu, a žalobce požadoval, aby byly hodnoceny technické parametry s nejvyšší vahou kritéria, aby vybraný přístroj splňoval po technické stránce představu a potřeby žalobce. Na jeho žádost byly ve druhém zadávacím řízení hodnotící kritéria čtyři a to technické parametry 50 %, nabídková cena 40 % a servis a provozní náklady a zůstatková cena po 5 %. Takto nastavená kritéria v rámci zadávací dokumentace žalobce odsouhlasil. Jejich nastavení vzešlo z požadavků žalobce.
 - g) nenahrazuje se škoda, jež převyšuje škodu, kterou v době vzniku závazkového vztahu povinná strana jako možný důsledek porušení své povinnosti předvíдалa. V době vzniku závazkového vztahu nebylo ani vydáno rozhodnutí o poskytnutí dotace, na kterou ani není právní nárok. Žalovaný v době vzniku závazkového vztahu nemohl výši škody předvídat. Neměl tušení, že žalobci hrozí sankce v rozsahu 25-30 %, neboť přílohu č. 3 „Rozhodnutí o poskytnutí dotace“

žalobce předložil až na soudním jednání dne 4. 8. 2017. Žalobce odkázal na ustanovení § 379 obchodního zákoníku s tím, že při uzavírání smlouvy mu nebylo známo, že by rozhodnutí o poskytnutí dotace obsahovalo ujednání o sankci a v jaké výši.

h) žalobce mohl krácení dotace i tvrzené škodě zabránit, pokud by využil opravných prostředků. Soudní přezkum o krácení dotace byl přípustný i v tomto případě, když rozhodnutí bylo vydáno dne 13. 12. 2013. Žalobce měl a mohl využít soudní ochrany v rámci správního soudnictví, avšak zůstal nečinný. I v případě, že by v zadávací dokumentaci bylo dílčí kritérium ceny stanoveno s váhou 55 %, byl by výsledek zadávacího řízení stejný, k čemuž měl poskytovatel dotace v rámci rozhodnutí o jejím krácení přihlédnout. Žalobce mohl navíc kromě správní žaloby podat proti oznámení o krácení dotace námitky podle pravidel o poskytnutí dotace. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 2/2016-50, ze dne 30. 11. 2016, podle kterého by využití námitek zachovalo žalobci lhůtu pro podání správní žaloby. Dále poukázal na body 91 a 92 rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2016-48 s tím, že oznámení o krácení dotace v posuzované věci zcela postrádá údaj o tom, že se jedná o definitivní nevyplacení části dotace a poskytovatel se v odůvodnění omezuje na popis omezení pravidel, které zjistil, aniž by se vůbec zabýval závažností rozsahem a vlivem na dosažení dotace. Poskytovatel dotace se neřídil jednou ze základních zásad obecně platných pro rozhodování správních orgánů a to zásadou proporcionality. Podle žalovaného bylo krácení dotace neadekvátní vzhledem k závažnosti rozsahu a vlivu na dosažení jejího účelu. Pokud by žalobce využil opravných prostředků, které měl prokazatelně k dispozici, mohl a měl vzniku škody předejít.

i) oznámení o krácení dotace není pro žalovaného závazné, není jeho adresátem ani účastníkem správního řízení. Podle jeho názoru není soud prvního stupně vázán oznámením o krácení dotace a je oprávněn a povinen všechny rozhodné okolnosti a konkrétní námitky žalovaného posoudit sám. Soud však tuto obranu přešel tím, že vychází z vydaného rozhodnutí podle ustanovení § 135 odst. 2 o. s. ř.

j) žalovaný za škodu neodpovídá, je dáno přinejmenším spoluzavinění na straně žalobce s ohledem na jeho povinnosti jako příjemce dotace. Žalobce odsouhlasil zadávací dokumentaci včetně předmětných dílčích hodnotících kritérií, čímž porušil svoji prevenční a smluvní povinnost ve vztahu k poskytovateli dotace, nevyužil vůbec žádné opravné prostředky proti rozhodnutí o krácení dotace.

3. Žalovaný doplnil odvolání v podání ze dne 30. 10. 2020, kde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2017, sp. zn. 23 Cdo 5322/2016, které dle jeho názoru dopadá na posuzovanou věc. Tuto judikaturu reflektoval například Obvodní soud pro Prahu 1 v rozsudku ze dne 18. 2. 2011, č. j. 23 C 2/2018-80, kde zamítl žalobu na obdobném skutkovém základu. Při jednání odvolacího soudu poukázal odvolatel na to, že podle rozhodnutí o poskytnutí dotace byl žalobce povinen plnit podmínky, zejména zdůraznil článek XII., XVI. bod 1 písm. a) a písm. j). Povinnosti v těchto clánkách uvedené žalobce porušil ve vztahu k poskytovateli dotace. V mandátní smlouvě nebyl sjednán závazek žalovaného, že zadávací dokumentace má splňovat všechny podmínky, které byly stanoveny v rozhodnutí o poskytnutí dotace, jež byl povinen plnit žalobce. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 32 Odo 862/2005, ze dne 29. 11. 2006, kde se Nejvyšší soud zabýval přetržením příčinné souvislosti při odpovědnosti za škodu. Zdůraznil, že žalobce si objednal zpracování zadávací dokumentace v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a jeho povinností bylo zkontrolovat, zda zadávací dokumentace splňuje i jiné náležitosti dle rozhodnutí o poskytnutí dotace (zejména pravidla pro výběr dodavatelů a příručky pro příjemce). Také poukázal na ustanovení § 384 obchodního zákoníku a na zákon č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole, kdy bylo povinností žalobce provádět kontrolu týkající se plnění dotace (§ 25 až 31, zejména 26 odst. 4, § 6 odst. 2a a § 11 odst. 1).
4. Žalobce ve vyjádření k odvolání navrhl potvrzení napadeného rozsudku. Uvedl, že v důsledku vadné zadávací dokumentace, která byla výsledkem činnosti žalovaného, obdržel z dotačního Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Veselá

programu méně peněz, čímž mu vznikla škoda. Popřel, že by v řízení bylo zjištěno, že je zkušeným příjemcem dotací v objemu cca 800 000 000 Kč. Poukázal na to, že není podnikatelem a byl vůči žalovanému jako profesionálu v pozici slabší smluvní strany, v dobré víře očekával poskytnutí všestranné komplexní péče a obstarání složitého procesu přípravy a průběhu zadávacího řízení. Žalovaný porušil svou informační povinnost, když neupozornil žalobce na závaznost cenového kritéria 55 %, ačkoliv tuto skutečnost znal. Jako lichý označil argument žalovaného, že si nemohl být vědom výše potencionální škody, neboť součástí vypracované zadávací dokumentace je přímo údaj o předpokládané výši plnění z veřejné zakázky 7 000 000 Kč, přičemž je nerozhodné, kdy byla mandátní smlouva uzavřena, ale kdy došlo k porušení povinnosti. Pokud jde o žalovaným tvrzené hypotetické opravné prostředky, žalobce vycházel z toho, že uvedené oznámení nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, že jde o rozhodnutí konečné. Postup žalobce byl plně v intencích argumentace Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozhodnutí 6 Afs 270/2016-48. V podání ze dne 19. 3. 2020 doplnil žalobce své vyjádření o odkaz na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. 25 Cdo 3486/2018, které podle jeho názoru zcela dopadají na posuzovanou věc.

5. Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno k tomu oprávněným subjektem (§ 201 o. s. ř.), směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.), bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu napadeném odvoláním i nad rámec odvolacích námitek, a poté dospěl k závěru, že **odvolání není důvodné.**
6. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že žalobou, doručenou soud prvního stupně dne 6. 6. 2016, se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 1 550 000 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 1. 9. 2015 do zaplacení. Uvedl, že dne 20. 8. 2013 uzavřel se žalovaným mandátní smlouvu, kde se žalovaný jako mandatář zavázal ke komplexnímu organizačnímu a věcnému zajištění zadání veřejné zakázky, podle zákona č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách pro žalobce jako mandanta. Dne 23. 12. 2013 byl přijat dodatek, kterým došlo ke změně cenových a platebních podmínek. Součástí plnění žalovaného bylo komplexní zabezpečení přípravy veřejné zakázky, včetně kompletace zadávací dokumentace a zpracování její textové části. Předmětem veřejné zakázky byl pronájem Field Emission Scanning Electron Microscope (FESEM). Na zakázku byla žalobci udělena dotace z „Operačního programu EU Výzkum pro vývoj a inovace“ (OPVaVpI), o čemž byl žalobce informován. Žalovaný se tak dozvěděl, respektive mohl a měl se dozvědět, že podle pravidel pro výběr dodavatelů v rámci tohoto operačního programu, a to bodu 6.3, se závazně stanovuje jako dílčí kritérium pro zakázky na služby či dodávky cena s vahou minimálně 55 %. Skutečnost, že na danou veřejnou zakázku dopadají uvedená pravidla, jednoznačně vyplývá ze souhrnných informací o projektu, které žalobce zaslal žalovanému. Přesto žalovaný sestavil zadávací dokumentaci, kde pro kritérium ceny nastavil pouze 40 %. Na základě zadávací dokumentace byl vybrán příslušný uchazeč, byla s ním uzavřena smlouva, na jejíž plnění žalobce obdržel od Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy dotaci v souladu podle rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 0328/14/01, č. j. MSMT-19224/2013-4, ze dne 13. 12. 2013. Řídící orgán operačního programu však dne 27. 4. 2015, pod č. j. MSMT-5351/2016-3 rozhodl o nevyplacení části dotace ve výši 1 550 000 Kč z důvodu porušení bodu 6.3. pravidel pro výběr dodavatelů v rámci operačního programu, ke kterému došlo nesprávným nastavením dílčího subkritéria váhy ceny. Uvedené rozhodnutí bylo konečné a vyloučeno ze soudního přezkumu. Žalobci vznikla porušením povinnosti žalovaného škoda v částce 1 550 000 Kč, kterou musel vynaložit na plnění zakázky z vlastních prostředků, ačkoliv při řádném průběhu by toto prostředky obdržel v rámci dotace. Porušením povinnosti je zde nesprávný postup žalovaného, který jako mandatář, přesto že měl postupovat s odbornou péčí, nesprávně nastavil jedno z dílčích subkritérií pro hodnocení veřejné zakázky. Mezi jednáním žalovaného a vznikem škody je příčinná souvislost, neboť při řádném postupu žalovaného by dotace byla žalobci vyplacena v plné výši a žádná újma by mu nevznikla. Po oznámení o nevyplacení části dotace se žalobce opakovaně obrátil

na žalovaného se žádostí o řešení vzniklé škody a dne 31. 7. 2015 jej vyzval k úhradě předžalobní upomínkou se lhůtou k zaplacení do 31. 8. 2015. Žalovaný v odpovědi na komunikaci se žalobcem uznával svoji chybu a zavinění s tím, že škodu není schopen uhradit, aniž by mu ji neuhradila pojišťovna.

7. Žalovaný soustředil svoji obranu do okruhů, které pak převzal do odvolání (viz rekapitulace ve 2. odstavci tohoto rozhodnutí). Navíc vznesl námitku promlčení a předčasnosti žaloby s tím, že z rozhodnutí o odebrání dotace se nepodává, že by mělo jít o odebrání definitivní, některé povinnosti žalobce vyplývající z rozhodnutí o přidělení dotace, resp. z dotačních podmínek ještě trvají a jejich splnění ze strany žalobce není jisté, je tedy možné, že žalobce bude muset vrátit dotaci i z jiného důvodu, než z uvedeného v rozhodnutí MŠMT ze dne 27. 4. 2015, č. j. MSMT 5351/2015-3. Také namítal, že výše škody požadovaná žalobcem je v hrubém nepoměru k odměně žalovaného dle mandátní smlouvy.
8. Při jednání dne 4. 8. 2017 soud prvního stupně poučil žalovaného podle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., aby doplnil svá tvrzení a uvedl, zda žalobce výslovně poučil, že ve vztahu k parametrům předmětné veřejné zakázky má kritérium ceny v souladu s požadavky poskytovatele dotace tvořit nejméně 55 %, a zda žalobce i přes toto poučení nadále požadoval, aby kritérium činilo 40 %. Současně jej poučil o následcích nesplnění povinnosti. K tomu žalovaný v podání ze dne 1. 9. 2017 uvedl, že jeho závazky směřovaly pouze ke splnění zákona o zadávání veřejných zakázek. Financování záměru žalobce bylo výhradně na něm, jakož i plnění všech případných povinností podle rozhodnutí o poskytnutí dotace. Žalovaný upozornil žalobce e-mailem ze dne 8. 8. 2013, že je třeba důsledně dodržovat pravidla dotace, jinak může být odebrána. Žalobce ani přes toto upozornění a přes jeho značnou zkušenost v čerpání dotací nesplnil jednu z podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace, když v zadávací dokumentaci upřednostnil technické parametry před ekonomickou výhodností vědomě za účelem získání stroje s nejlepšími technickými parametry. Žalovaný nikdy nepřevzal povinnost kontroly, či dohledu nad plněním povinností žalobce ohledně dotace, a proto nebyl povinen upozornit žalobce na krácení dotace. Ostatně žalovaný ani neměl k dispozici rozhodnutí o poskytnutí dotace, zejména jeho přílohu č. 3 obsahující sankce, na rozdíl od žalobce neměl tušení, že mu hrozí za porušení sankce v rozsahu 25 – 30 %. Žalovaný zdůraznil, že žalobce mohl krácení dotace předejít, pokud by řádně plnil své povinnosti příjemce dotace podle rozhodnutí o jejím poskytnutí. Přesto trval na jiném nastavení hodnotících kritérií a zadal (v pořadí druhou zakázku na tentýž předmět) v rozporu se svými povinnostmi. Je to výlučně žalobce kdo nese zodpovědnost za nevyplacení části dotace.
9. Soud prvního stupně vyhověl žalobě odvoláním napadeným rozsudkem. Vztah mezi účastníky posuzoval s ohledem na ustanovení § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2013 Sb. (o.z.) podle předpisů platných do 31. 12. 2013. Vztah mezi účastníky se řídí mandátní smlouvou podle ustanovení § 566 a násl. obchodního zákoníku, odpovědnost za škodu posuzoval podle ustanovení § 373 obchodního zákoníku. Soud dospěl k závěru, že mezi účastníky byla dne 20. 8. 2013 uzavřena mandátní smlouva č. 0809-13, jejímž předmětem bylo komplexní organizační a věcné zajištění zadání veřejné zakázky podle zákona č. 137/2016 Sb. s názvem „Pronájem Field Emission Scanning Electron Microscope (FESEM)“, přičemž žalovaný měl pro žalobce provést komplexní zabezpečení přípravy veřejné zakázky, její vyhlášení, průběh, vyhodnocení nabídek a uveřejnění výsledků zadání veřejné zakázky, včetně kompletace zadávací dokumentace a zpracování všech dokumentů; při plnění smlouvy měl vycházet z podkladů smlouvy předaných žalobcem, mj. z údajů o zdroji financování veřejné zakázky a z údajů o dotaci, z níž bude veřejná zakázka hrazena, pravidel pro výběr dodatelů v rámci poskytované dotace. Žalovaný se zavázal postupovat s odbornou péčí a v souladu se zájmy žalobce a také k tomu, že bude zodpovědný za škodu, pokud nesplní, či poruší své povinnosti mandátáře. Z textové části zadávací dokumentace předmětné veřejné zakázky se podává, že zadavatel zvolil hodnotící kritéria pro zadání veřejné zakázky následujícím způsobem: 50 % technické parametry, 40 % nabídková cena, 5 % provozní náklady a 5 % zůstatková cena.

Z dokumentu dále vyplývá, že zadávací řízení se řídí mimo jiné pravidly pro výběr dodavatelů OP VaVpI. Podle přílohy č. 2 bodu 6.3 pravidel pro výběr dodavatelů byl zadavatel v případě, že zvolí hodnocení podle ekonomické výhodnosti nabídky, povinen stanovit hodnotící kritéria tak, že u zakázek na stavební práce musí mít cenové kritérium váhu alespoň 80 %, u zakázek na služby či dodávky 55 %. Rozhodnutím o poskytnutí dotace č. 0328/14/01 ze dne 13. 1. 2013, č. j. MSMT-19224/2013-4, poskytlo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy žalobci dotaci ve výši 100 % způsobilých výdajů na realizaci projektu „Nové kompozitní materiály na bázi grafenu a oxidů“ registrační číslo CZ.1.05/3.1.00/14.0328. Účelu dotace muselo být dosaženo nejpozději do 31. 10. 2015. Způsobilé výdaje jsou ty, které byly vynaloženy v souladu se závaznými metodickými předpisy upravujícími způsobilost výdajů, kterými jsou pravidla způsobilých výdajů pro programy spolufinancované ze strukturálních fondů a fondů soudržnosti na programové období 2007-2013, pravidla způsobilých výdajů OPVaVpI stanovená v rámci příručky pro příjemce, příslušné výzvy k předkládání projektů a další opatření, která mají dopad na implementaci OP VaVpI a nejsou vynaloženy v rozporu s pravidly veřejné podpory. Dotace měla být poskytnuta maximálně v částce 18 478 329 Kč. V rámci veřejné zakázky byla jako dodavatel (pronajímatel přístroje) vybrána společnost Edlin, s.r.o. s níž žalobce jako nájemce uzavřel dne 28. 4. 2014 smlouvu o pronájmu č. AZ14SEUACH, a to na částku 7 502 000 Kč splatnou ve dvou splátkách: 6 100 000 Kč po dodání přístroje a 1 402 000 Kč po uplynutí 12 měsíců doby trvání nájmu. Žalobce cenu pronájmu přístroje uhradil. Rozhodnutím MŠMT ze dne 27. 4. 2015, č. j. MSMT5351/2015-3, doručeného žalobci dne 6. 5. 2015 a v přípisu ze dne 27. 4. 2015 sdělil poskytovatel dotace, že na základě šetření podezření na nesrovnalost u veřejné zakázky rozhodlo MŠMT o nevyplacení části dotace určené na tento účel ve výši 1 550 000 Kč. Důvodem odebrání již přidělené dotace byla skutečnost, že žalobce coby zadavatel veřejné zakázky, porušil bod 6.3 pravidel OPVaVpI verze 4.0, podle kterých má mít kritérium ceny hodnotu minimálně 55 %, zatím co žalobce zvolil kritérium ceny pouze 40 %. Toto rozhodnutí obsahuje poučení, že se na ně nevztahují předpisy o správním řízení podle § 14e odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., a je vyloučen jeho soudní přezkum. Zástupce žalobce vyzval žalovaného k úhradě částky 1 550 000 Kč výzvou ze dne 31. 7. 2015, v níž byla stanovena lhůta k zaplacení do 31. 8. 2015. Žalovaný v e-mailu ze dne 23. 12. 2015 připustil svoji zodpovědnost za krácení dotace, úhradu škody však odmítl s tím, že jeho pojišťovna odmítá poskytnout pojistné plnění.

10. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že byly splněny předpoklady odpovědnosti žalovaného za škodu porušením povinnosti ze závazkového vztahu podle § 373 obchodního zákoníku. Žalobci vznikla skutečná škoda, již představuje částka 1 550 000 Kč, kterou musel žalobce vynaložit ze svých zdrojů pronajímateli přístroje, ačkoliv právě na tento účel byla žalobci přiznána dotace. Protiprávní jednání soud shledal v porušení závazku žalovaného z mandátní smlouvy komplexně organizačně a věcně zajistit zadání veřejné zakázky na pronájem mikroskopu (FESEM). Žalovaný v zadávací dokumentaci veřejné zakázky uvedl nesprávná hodnotící kritéria, jinak než byla specifikována v pravidlech pro výběr dodavatelů v rámci OPVaVpI. To vše za situace, kdy žalovanému byla známa skutečnost, že pronájem přístroje má být hrazen z dotace v rámci OP VaVpI. Soud dovodil i existenci příčinné souvislosti mezi jednáním žalovaného a vzniklou škodou, když právě skutečnost, že žalovaný v zadávací dokumentaci veřejné zakázky nastavil hodnotící kritéria nesprávně, byla důvodem pro odebrání, respektive nevyplacení části již přiznané dotace. Tento důvod je explicitně specifikován i v samotném rozhodnutí o nevyplacení části dotace. Žalovaný k výzvě žalobce škodu neuhradil, dostal se do prodlení s plněním peněžitého závazku a žalobci vznikl nárok na zaplacení úroku z prodlení podle nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění nařízení vlády č. 180/2013 Sb., od 1. 9. 2015.
11. Soud se vypořádal s jednotlivými námitkami obrany, které vznesl žalovaný, jež shledal nedůvodnými. Uvedl:
 - žalovaný svůj závazek provést „komplexní organizační a věcné zajištění zadání veřejné zakázky“ na pronájem mikroskopu (FESEM) porušil, neboť jej nesplnil řádně. V textové Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Veselá

části zadávací dokumentace veřejné zakázky uvedl nesprávně hodnotící kritéria, a sice jinak, než jak byla specifikována v pravidlech pro výběr dodavatelů v rámci OPVaVpI, když věděl, žalovaný věděl, že financování v rámci veřejné zakázky vybraného přístroje bude realizováno z dotace v rámci OPVaVpI. S ohledem na své postavení osoby odborně zdatné musel žalovaný vědět, že odlišné nastavení kritérií či jiné nedodržení požadavků programu OP VaVpI může mít za následek odebrání (části) dotace (na což ostatně žalovaný žalobce v obecné rovině upozornil již v e-mailu ze dne 1.8.2013). Ve smyslu § 151 odst. 2 a 3 zákona č. 137/2006 Sb. je sice vyloučena odpovědnost osoby zastupující zadavatele veřejné zakázky, nicméně je tím míněna odpovědnost za případné porušení povinností veřejnoprávního charakteru, tedy zákona č. 137/2006 Sb., nikoliv soukromoprávní odpovědnost za škodu způsobená zadavateli (žalobci) osobou, která ho zastupuje (žalovaným). Žalovaným zmiňované rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 731/2017 je na řešenou věc nepoužitelné, neboť tam důvodem odebrání části dotace nebylo vadné zpracování veřejné zakázky mandatářem, nýbrž samotný výběr nejvhodnějšího uchazeče, který byl plně v moci mandanta, tj. zadavatele veřejné zakázky; i tak však dovolací soud dospěl k závěru, že otázka odpovědnosti za škodu nezávisí na výkladu, tj. aplikaci § 151 citovaného zákona.

- na přidělení dotace sice právní nárok není, nicméně pokud je uchazeči dotace rozhodnutím příslušného orgánu přiznána, lze se splnění takového závazku domáhat běžným pořadem práva. Pokud byla jednou pravomocně přiznaná dotace příslušným orgánem následně zčásti odebrána, nepochybně jde o majetkovou újmu, tedy škodu, na straně žalobce, neboť službu, na jejíž úhradu byla určena (nájemné za pronájem mikroskopu), musel žalobce hradit z jiného svého majetku. Škoda spočívá v tom, že žalovaný musel vynaložit své prostředky na službu, která by jinak byla hrazena právě z již udělené dotace.
- porušení povinnosti žalovaného (provést řádně „komplexní organizační a věcné zajištění zadání veřejné zakázky“ na pronájem mikroskopu důvodu nesprávného nastavené hodnotících kritérií...) nebylo způsobeno jednáním žalobce (§ 376 obchodního zákoníku). Mandatář (žalovaný) je sice vázán i pokyny mandanta, které mohou být v rozporu s jeho zájmy, nicméně jako osoba jednající s odbornou péčí má povinnost ve smyslu § 567 odst. 1 a 2 obchodního zákoníku mandanta (žalobce) na případnou nesprávnost pokynů předem upozornit; pokud tak neučiní, odpovídá mandantovi za tím vzniklou škodu. Přes poučení soudu žalovaný neprokázal, že by žalobce na otázku procentního nastavení jednotlivých hodnotících kritérií z pohledu požadavků pravidel OPVaVpI výslovně upozornil (sám po poučení uvedl, že k tomu neměl žádnou povinnost), resp. netvrdil a neprokazoval, že by snad žalobce i přes toto upozornění nadále trval na takovém nastavení. Zda měl žalovaný k dispozici rozhodnutí o přidělení dotace je pro posouzení odpovědnosti za škodu bez významu.
- ustanovení § 379 věta druhá obchodního zákoníku na řešenou věc nedopadá, neboť se zde míní škoda vzniklá mimo obvyklý chod věcí. Možnost předvídání vzniku výše škody je nutno chápat objektivně, nejde tedy o to, co si sám škůdce představuje. Již v prvním emailu ze dne 1. 8. 2013 žalobce žalovanému sdělil, že „získal projekt MŠMT“, jehož součástí je pronájem mikroskopu s předpokládanou cenou pronájmu 7 000 000 Kč. Před uzavřením mandátní smlouvy tak muselo být žalovanému zřejmé, jaký je rozsah zakázky hrazené z dotace, což bylo zásadním určovatelem celé akce, a že pokud poruší své povinnosti v souvislosti s realizací svého závazku z mandátní smlouvy, může případná škoda dosáhnout teoreticky až této částky.
- podání námitek dle pravidel pro poskytování dotací v rámci OPVaVpI ani podání správní žaloby proti rozhodnutí MŠMT ze dne 27. 4. 2015, č. j. MSMT 5351/2015-3, o odebrání části dotace nelze dle názoru soudu považovat za „opatření potřebné k odvracení škody“

ve smyslu § 384 obchodního zákoníku. Obecně, pokud poškozený nepodá proti příslušnému rozhodnutí přípustný opravný prostředek, neznamená to samo o sobě, že opomněl zakročit k odvrácení škody, jde vždy o konkrétní o uvážení takového subjektu, jaké jsou jeho objektivní možnosti v odvolacím (či jiném opravném) řízení. Žalobce objektivně ani správní žalobu proti rozhodnutí MŠMT, č. j. MSMT 5351/2015-3, podat nemohl. Rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 4. 2015, žalobci doručeno dne 6. 5. 2015, řídilo se ještě § 14e zákona č. 218/2000 Sb. ve znění účinném do 19. 2. 2015 (přechodné ustanovení čl. II zákona č. 25/2015 Sb.), který přezkum ve správním soudnictví vylučoval. Dne 16. 6. 2015 sice byl vydán nálezný Ústavního soudu ČR, ten byl však publikován ve sbírce zákonů dne 23. 7. 2015, tedy až od této doby je vykonatelný (§ 57 odst. 1 písm. a/ a § 58 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb.), což nastalo až po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání správní žaloby. Žalobci nelze klást k tíži, že vycházel z poučení uvedeného v rozhodnutí MŠMT, že je vyloučeno jeho soudní přezkoumání. Soud v občanskoprávní věci nemůže přezkoumávat správnost rozhodnutí MŠMT, č. j. MSMT 5351/2015-3; není sice tímto rozhodnutím vázán ve smyslu § 135 odst. 1 o. s. ř., nicméně z něj vychází (§ 135 odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

- nárok žalobce není promlčen, neboť mandátní smlouva byla mezi účastníky uzavřena dne 20. 8. 2013; bez ohledu na okamžik vzniku škody a okamžik počátku běhu promlčecí doby (§ 398 obchodního zákoníku) by tak čtyřletá promlčecí doba nemohla skončit před 20. 8. 2017, přičemž žaloba byla podána dne 6. 6. 2016.
- za porušení prevenční povinnosti předcházet škodám žalobcem ve smyslu § 382 obchodního zákoníku nelze považovat skutečnost, že žalobce znění textové části zadání veřejné zakázky „odsouhlasil“ nebo snad z pohledu žalovaného „málo“ po něm překontroloval. Ad absurdum dovedeno by žádný mandatář či zhotovitel za žádné vady díla či vzniklou škodu neodpovídal, neboť mandant či objednatel mohou plnění smlouvy průběžně vždy kontrolovat a případné nedostatky odstraňovat. V této řešené konkrétní situaci při samotném vytváření textové dokumentace zadání veřejné zakázky žalovaným si plnění prevenční povinnosti předcházet „hrozící škodě“ v pravém slova smyslu ze strany žalobce - s ohledem na povahu závazku - lze jen stěží představit.
- pokud jde o zkušenosti žalobce s čerpáním dotací, žalovaný tvrdil a doložil jen obecně jejich objem, nikoliv konkrétní strukturu, nicméně tato skutečnost je zde bez významu. Není důvodu rozlišovat mandanta, který záležitosti, která je předmětem mandátní smlouvy také „rozumí“ (byť může být otázkou do jaké míry atd.) a mandanta, který nikoliv, povinnosti a odpovědnost musí zde být stejná. V opačném případě by se vytrácel smysl těch právních institutů, které umožňují subjektům nechat se v určitých záležitostech, natož za úplatu, zastupovat jinou osobou.
- ačkoliv to není v rozhodnutí MŠMT ze dne 27. 4. 2015, č. j. MSMT 5351/2015-3, uvedeno výslovně, neměl soud pochybnosti o tom, že dotace je v dané části krácena, resp. nevyplacena či odebrána definitivně. Z obsahu rozhodnutí se podává, že se poskytnutá dotace krátí o částku 1 550 000 Kč a z jakého důvodu. Tato částka byla žalobci z dotace odebrána, žalobce cenu za pronájem mikroskopu zaplatil v měsíci 6/2014 a 6/2015, k náhradě škody žalovaného vyzval, žaloba tak podána předčasně není, neboť žalobcův nárok je již splatný.
- výše sjednané odměny za „komplexní organizační a věcné zajistit zadání veřejné zakázky na pronájem mikroskopu (FESEM)“ se nijak k výši způsobené škody neváže (ze zákona ani ze smlouvy nic takového nevyplývá); jde o skutečnosti na sobě nezávislé.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. a v řízení úspěšnému žalobci přiznal náhradu účelně vynaložených nákladů řízení ve výši 159 050 Kč (zaplacený soudní poplatek

77 500 Kč, mimosmluvní odměna advokáta za 5 úkonů právní služby po 14 500 Kč za převzetí zastoupení, 2 písemná podání ve věci samé a účast na jednání soudu dne 4. 8. 2017 a 24. 11. 2017 dle § 7 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., mimosmluvní odměna v poloviční výši 7 250 Kč za jednoduchou výzvu k plnění podle § 11 odst. 2 citované vyhlášky, 6 režijních paušálů po 300 Kč § 13 odst. 3 citované vyhlášky).

12. Odvolací soud podle ustanovení § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval dokazování sdělením podstatného obsahu listin: mandátní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a žalovaným dne 20. 8. 2013, dodatku č. 1 k mandátní smlouvě ze dne 23. 12. 2013, rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 0328/14/01 ze dne 13. 12. 2013, oznámení o nevyplacení části dotace č. S- 328/14/01 ze dne 27. 4. 2015, pravidel pro výběr dodavatelů, textové části zadávací dokumentace, emailové komunikace účastníků v období od 1. 8. 2013 do 9. 8. 2013, dopisu žalobce adresovaného žalovanému ze dne 11. 5. 2015, odpovědi žalovaného ze dne 2. 6. 2015 a výzvy k úhradě dluhu – předžalobní upomínky ze dne 31. 7. 2015.
13. **Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými i právními závěry rozhodnutí soudu prvního stupně.** Poukazuje přitom na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 11. 2011, sp. zn. 29 Cdo 3450/2011, ve kterém bylo vysloveno, že „*Vychází-li potvrzující rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé z těchž skutkových a právních závěrů jako rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé, pak se požadavkům kladeným na obsah odůvodnění takového rozhodnutí odvolacího soudu ustanovením § 157 odst. 2 o. s. ř. nikterak neprotiví, jestliže odvolací soud (byť i v reakci na námítky odvolatele) omezí své závěry na prosté přitakání správnosti skutkových závěrů a právního posouzení věci soudem prvního stupně. To je dáno charakterem (postavením) odvolacího soudu, jenž plní roli přezkoumné instance a nebuduje svá rozhodnutí „na zelené louce“ a bez vazby na argumentaci soudu prvního stupně. Naopak, typickým rysem rozhodovací činnosti odvolacího soudu je, že se v mezích odvolacího přezkumu vyslovuje ke správnosti rozhodnutí soudu prvního stupně a v intencích § 219 o. s. ř. je potvrdí, je-li ve výroku věcně správné.*“
14. Podle ustanovení § 373 obchodního zákoníku je žalovaný povinen nahradit žalobci škodu, neboť porušil povinnost ze závazkového vztahu (mandátní smlouvy), v důsledku toho žalobci vznikla škoda ve výši 1 550 000 Kč, kterou musel vynaložit ze svých zdrojů z důvodu krácení dříve přiznané 100% dotace na nájem mikroskopu. Okolnosti vylučující odpovědnost nebyly shledány.
15. Námítky odvolatele neshledal odvolací soud důvodnými. Vzhledem k tomu, že svoji obranu před soudem prvního stupně, žalovaný převzal do svého odvolání (rekapitulace ve 2. odstavci tohoto rozhodnutí), přičemž soud prvního stupně se podrobně s každou námítkou vypořádal, odkazuje odvolací soud z důvodu stručnosti rovněž na odůvodnění napadeného rozsudku.
16. Nad rámec řečeného odvolací soud uvádí, že nelze souhlasit s názorem žalovaného, že splnil řádně předmět mandátní smlouvy, a k porušení smlouvy z jeho strany nedošlo. Předmětem smlouvy bylo „komplexní organizační a věcné zadání veřejné zakázky podle zákona č. 137/2006 Sb.“ Mandatář měl provést komplexní zabezpečení přípravy veřejné zakázky, její vyhlášení, průběh, vyhodnocení nabídek a uveřejnění výsledků zadání, včetně kompletace zadávací dokumentace a zpracování všech dokumentů spojených se zadáním veřejné zakázky. Podkladem pro plnění předmětu smlouvy byly podklady předané mandantem, výslovně vyjmenované v článku III.1.smlouvy, přičemž jedním, z nichž jsou také údaje k hodnotícím kritériím a údaje o dotaci, z níž bude veřejná zakázka hrazena a pravidla pro výběr dodavatelů v rámci poskytnuté dotace (článek III.1.3., III.1.4., III.1.5.). Žalovaný nemohl splnit předmět mandátní smlouvy řádně, když nedodržel při vypracování textové části zadávací dokumentace hodnotící kritéria stanovená v pravidlech pro výběr dodavatelů, když hodnotící kritérium nabídkové ceny mělo být u zakázek na služby stanoveno váhou alespoň 55 %, zatímco žalovaný je v zadávací dokumentaci stanovil na 40 %. Žalovaný se bránil tím, že šlo o druhé řízení na tutéž zakázku (přičemž první bylo zrušeno) a na stanovení těchto kritérií trval žalobce. Soud prvního stupně správně poskytl žalovanému poučení, aby uvedl, zda a kdy žalobce výslovně poučil, že kritérium ceny má dle požadavků poskytovatele

dotace tvořit nejméně 55 %, že přes toto poučení žalobce na svém požadavku trval. Za takové upozornění nelze považovat e-mail žalovaného ze dne 8. 8. 2013, tj. korespondenci mezi účastníky před uzavřením samotné mandátní smlouvy, kde žalovaný obecně uváděl, že žalobce má sdělit, zda se jedná o dotaci programu EU a o jaký jde program, s tím, že tyto mají zvláštní pravidla, která je nutno důsledně respektovat, jinak bude dotace odebrána. Jelikož žalobce předal žalovanému údaje k zakázce, jak je patrné z článku III. mandátní smlouvy, byl to právě žalovaný jako mandatář, který byl povinen s odbornou péčí zpracovat pro žalovaného zakázku tak, aby odpovídala stanoveným pravidlům poskytnuté dotace. Pokud žalovaný namítal, že bylo povinností žalobce zkontrolovat, zda zadávací dokumentace splňuje i jiné náležitosti podle rozhodnutí o poskytnutí dotace, zejména pravidla pro výběr dodavatelů a příručky pro příjemce, s tímto nelze souhlasit, neboť mandátní smlouva byla uzavřena na komplexní zabezpečení přípravy veřejné zakázky. Povinnost žalobce kontrolovat práci mandatáře (žalovaného) nevyplývá ani z článku IV.2, IV.4, či VIII.2. Mandant se zavázal spolupracovat s mandatářem na věcech, které vyžadují jeho spoluúčast, zejména poskytnutí informací souvisejících se zpracováním zadávací dokumentace a specifikací předmětu plnění veřejné zakázky; mandant měl písemně odsouhlasit údaje uvedené v zadávací dokumentaci. Za údaje, které měl mandant odsouhlasit, však považuje odvolací soud nikoliv podmínky, jež měla veřejná zakázka splňovat, ale základní údaje o zakázce, to znamená její název, program, z něhož byla financována, formální údaje mandanta apod. (předpokládaná cena zakázky, stručný popis předmětu, dobu na kterou má být uzavřena smlouva, nebo číslo účtu, jak vyplývá z e-mailu žalobce ze dne 3. 2. 2014). Jestliže žalovaný tvrdil, že kritéria pro zadání zakázky uvedl dle požadavků žalobce, mohl by se zprostit odpovědnosti, pokud by jej upozornil na to, že jeho požadavky jsou v rozporu s pravidly pro výběr dodavatelů stanovenými poskytovatelem dotace, a pokud by žalobce přes toto upozornění na svých požadavcích trval. To však žalovaný neučinil, a proto není možno uvažovat ani o spoluzavinění na straně žalobce (jak např. Nejvyšší soud připustil v rozsudku ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. 25 Cdo 3486/2018).

17. Pokud žalovaný odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2006, sp. zn. 32 Odo 862/2005, které se zabývá přetržením příčinné souvislosti při odpovědnosti za škodu, závěry tohoto rozhodnutí na uvedenou věc nedopadají. Dovolací soud v předmětném rozhodnutí posuzoval stav, kdy žalobce uvedl na formuláři faktury, kterou pro žalovaného ve spolupráci s ním zhotovoval, nesprávné číslo bankovního účtu, povinnost zkontrolovat toto číslo, respektive náležitosti faktury byl však povinen žalovaný. Nejvyšší soud dovedl, že žalobce z důvodu porušení povinnosti žalovaným za škodu neodpovídá, neboť došlo k přetržení příčinné souvislosti. V této věci však žalobce nebyl povinen zkontrolovat po žalovaném, zda správně uvedl hodnotící kritéria, neboť jejich správné uvedení bylo právě povinností žalovaného podle mandátní smlouvy, a při této činnosti měl postupovat s odbornou péčí. Kontrola žalobce, jak už bylo výše uvedeno, se týkala formálních náležitostí. Ani závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2017, sp. zn. 23 Cdo 5322/2016, se v této věci neuplatní, poněvadž šlo o případ, kdy žalovaný měl jako mandatář zpracovat podklady a organizaci výběrového řízení na veřejnou zakázku, poskytovatel dotace však upozornil žalobce, že pokud smlouvu s vybraným uchazečem podepíše, hrozí mu sankce ve výši 10 %, což se následně stalo. Zde Nejvyšší soud dovedl, že odpovědnost za rozhodnutí žalobce podepsat smlouvu nelze přesunout na žalovaného, jelikož byl na sankce předem upozorněn. O takový případ však v posuzované věci nešlo.
18. K námitce, že se soud prvního stupně nevypořádal s tím, zda žalobci vznikla skutečná škoda či ušlý zisk, uvádí odvolací soud, že žalovaný byl povinen na základě rozhodnutí MŠMT ze dne 27. 4. 2015 (o nevyplacení části dotace ve výši 1550 000 Kč) zaplatit tuto částku z vlastních prostředků, jedná se tak o skutečnou škodu. Námitky o nepředvídatelnosti škody jsou liché, neboť již v mandátní smlouvě je uvedeno, že předpokládaná cena veřejné zakázky je 7 000 000 Kč, a rovněž skutečnost, že bude hrazena z dotace (článek III.1.5 a III.2.). Relevantní nejsou ani úvahy žalovaného o tom, že žalobce se nedostatečně bránil ve správním řízení, proti rozhodnutí o krácení dotace, a že toto rozhodnutí postrádá údaj o tom, že jde o definitivní nevyplacení části dotace. Odkazoval přitom

na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016-50, ze dne 18. 4. 2017, č. j. Afs 270/2015-48, a ze dne 26. 9. 2014, č. j. 2 As 106/2014-46. Žalobce však nemohl podat opravný prostředek proti rozhodnutí MŠMT ze dne 27. 4. 2015, č. j. MSMT 5351/2015-3, neboť podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., ve znění účinném do 19. 2. 2015, byl přezkum tohoto rozhodnutí ve správním soudnictví vyloučen. Až dne 16. 6. 2015 byl vydán náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/14, ve kterém bylo vysloveno, že ustanovení § 14e odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla) ve znění účinném do 19. 2. 2015, je ve slovech „a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání“ v rozporu s článkem 1 odst. 1 Ústavy ČR a článkem 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tento náleží byl zveřejněn ve Sbírce zákonů ročník 2015, částka 73, dne 23. 7. 2015, kdy už žalobci uplynula dvouměsíční lhůta k podání správní žaloby. Do té doby podaná správní žaloba by byla pro nepřijatelnost zamítnuta. Odvolací soud nemá pochybnosti tom, že rozhodnutí o krácení dotace bylo „definitivní“; text rozhodnutí jiné úvahy ani neumožňuje. Odvolací soud také poukazuje na závěry vyplývající z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. 29 Cdo 228/2010, kde bylo vysloveno, že „*je věcí uvážení adresáta jakéhokoli správního rozhodnutí, zda se vzhledem k důvodům jeho vydání, svým poměrům a svému hodnocení předpokladu úspěšnosti odvolání rozhodne opravný prostředek podat či nikoli. Pouze na takovém rozhodnutí osoby, již byla pokuta uložena, pak nelze zakládat zproštění se odpovědnosti osoby odpovědné za uložení pokuty a ani případné spoluzpůsobení škody poškozeným.*“ Na podporu tohoto svého závěru odkázal Nejvyšší soud na své dřívější rozsudky ze dne 10. 11. 1999, sp. zn. 29 Cdo 1162/99, ze dne 20. 1. 2009, sp. zn. 29 Cdo 359/2007. Odvolatelem navržený přezkum správnosti rozhodnutí o krácení dotace v civilním řízení je nepřijatelný. Nejde sice o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 135 odst. 1 o. s. ř. o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek, nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů, ale o rozhodnutí jiného příslušného orgánu, z něhož soud vychází podle ustanovení § 135. Jde o rozhodnutí veřejnosprávní, jehož přezkum podléhá správnímu soudnictví; odvolací soud z něj proto vycházel, aniž by byl povolán přezkoumávat jeho správnost.

19. Vzhledem k uvedenému, odvolací soud podle ustanovení § 219 o. s. ř. věcně správné rozhodnutí soudu prvního stupně v části I. výroku (vyjma stanovené lhůty k plnění), ve které byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci částku 1 550 000 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 1. 9. 2015 do zaplacení, potvrdil.
20. Podle ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř., uložil-li soud v rozsudku povinnost, je třeba ji splnit do tří dnů od právní moci rozsudku nebo, jde-li o vyklizení bytu, do patnácti dnů od právní moci rozsudku; soud může určit lhůtu delší nebo stanovit, že peněžité plnění se může stát ve splátkách, jejichž výši a podmínky splatnosti určí.
21. Pokud jde část I. výroku napadeného rozsudku, ve které byla soudem prvního stupně stanovena třicetidenní lhůta k plnění, žalovaný při jednání odvolacího soudu požádal, aby mu v případě potvrzení rozsudku soud prvního stupně bylo umožněno uhradit žalobci přisouzenou částku ve lhůtě tří měsíců. Poukázal přitom na nepříznivou hospodářskou situaci způsobenou epidemií koronaviru (SARS-CoV-2). Odvolací soud vyhověl žádosti žalovaného a změnil soudem prvního stupně stanovenou lhůtu na lhůtu tří měsíců. S ohledem na výši částky, kterou má žalovaný platit i s ohledem na jím zmiňovanou nepříznivou hospodářskou situaci způsobenou nouzovým stavem ČR a stagnací ekonomiky v důsledku epidemie koronaviru SARS-CoV-2, shledal odvolací soud tříměsíční lhůtu přiměřenou.
22. Podle ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř. odvolací soud změnil II. výrok napadeného rozhodnutí. Soud prvního stupně sice správně vypočetl výši nákladů řízení žalobce na částku 159 050 Kč (viz rekapitulace v 11. odstavci tohoto rozhodnutí), zástupce žalobce se však v mezidobí stal plátcem DPH, a proto byla jeho odměna a náhrady přiznané soudem prvního stupně podle

ustanovení § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř. zvýšeny o DPH v částce 17 125,50 Kč, jelikož rozhodující je stav v době vyhlášení rozhodnutí (§ 154 odst. 1 a § 211 o. s. ř.).

23. O nákladech odvolacího řízení rozhodl soud podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. a § 224 odst. 1 o. s. ř. V řízení neúspěšný odvolatel je povinen nahradit žalobci účelně vynaložené náklady řízení ve výši 39 467,03 Kč., tj. mimosmluvní odměna advokáta za 2 úkony právní služby po 14 500 Kč (vyjádření k odvolání, účast na jednání odvolacího soudu) podle § 6 odst. 1, § 7, § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, 2 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, náhrada za ztrátu času 8 půlhodin po 100 Kč, podle § 14 odst. 3 téže vyhlášky, cestovné ve výši 2 683,03 Kč (za 416 km jízdy z Prahy do Brna a zpět osobním vozidlem Volvo V60, RZ 7AP3199, při průměrné spotřebě 7,03 l benzínu/100 km, při ceně pohonných hmot 32 Kč/l a při sazbě základní náhrady 4,20 Kč/km, podle vyhlášky č. 358/2019 Sb.), a náhrada za DPH podle ustanovení § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř. ve výši 6 384,01 Kč. Žalobce žádal navíc odměnu za doplnění odvolání ze dne 19. 3. 2020. Odvolací soud neshledává tento úkon účelně vynaloženým, neboť žalobce v něm jen poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 3486/2018, což mohl učinit i při jednání odvolacího soudu.
24. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení před soudem prvního stupně i před soudem odvolacím byla stanovena taktéž tříměsíční lhůta k plnění, přičemž odvolací soud odkazuje na argumentaci ve 21. odstavci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, ve lhůtě do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu.

Brno 30. listopadu 2020

JUDr. Jiří Vávra v. r.
předseda senátu